ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
NIAL FENNELLY
της 17ης Οκτωβρίου 1995 *

1. Η παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, οφείλεται σε παράνομη αλιεία γαύρου από αλιευτικά σκάφη γαλλικού νηολογίου κατά τα έτη 1991 και 1992 και στην παράλειψη των γαλλικών αρχών να διώξουν τους υπευθύνους.

I — Η σχετική κοινοτική νομοθεσία

2. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων [1] (στο εξής: κανονισμός του 1983), ορίζει στο άρθρο 1 ότι το καθεστώς έχει ως σκοπό:

«(...) την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλασσίων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες (...)».

3. Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού του 1983 ορίζει ότι:

Τα μέτρα διατηρήσεως, που είναι αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών αυτών και λαμβάνονται από το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, μπορεί να περιλαμβάνουν όχι μόνο μεταβατικά μέσα, όπως απαγορεύσεις ισχύουσες κατά ορισμένες εποχές και περιοχές, κανονισμούς περί αλιευτικών μέσων και καθορισμό ελάχιστου μεγέθους ιχθύων, αλλά και τον καθορισμό του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων (στο εξής: TAC) ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, για τα οποία παρίσταται αναγκαίος ο περιορισμός της αλιείας.

«Όταν για ένα ή περισσότερα συγγενή είδη φαίνεται αναγκαίο να περιοριστεί η ποσότητα των αλιευμάτων, τότε καθορίζεται ετησίως το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων, ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, το διαθέσιμο για την Κοινότητα μερίδιο, καθώς και, ενδεχομένως, το σύνολο των αλιευμάτων που αναλογούν στις τρίτες χώρες και οι ειδικοί όροι υπό τους οποίους πρέπει να ασκείται η αλιεία.»

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ 1983, L 24, σ. 1.

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, ορίζει τα εξής:

«Η διατιθέμενη για την Κοινότητα ποσότητα αλιευμάτων, που αναφέρεται στο άρθρο 3, κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών, κατά τρόπο που να εξασφαλίζει σε κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των δραστηριοτήτων που ασκούνται σε κάθε απόθεμα.»

4. Δυνάμει του κανονισμού του 1983, το Συμβούλιο εξέδωσε αντιστοίχως τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3926/90 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1990 [2] (στο εξής: κανονισμός του 1990), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3882/91 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1991 [3] (στο εξής: κανονισμός του 1991), με τους οποίους καθορίστηκαν, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, τα TAC για το 1991 και για το 1992, καθώς και ορισμένες προϋποθέσεις υπό τις οποίες αυτά μπορούν να αλιευθούν. Οι κανονισμοί αυτοί καθορίζουν, με το άρθρο 3 και το παράρτημα 2, τις χορηγούμενες στη Γαλλική Δημοκρατία ποσοστώσεις για το απόθεμα γαύρου στη διαίρεση CIEM VIII (στο εξής: ζώνη) [4]. Οι ποσοστώσεις αυτές ήσαν ίσες προς 3 000 τόνους τόσο για το αλιευτικό έτος 1991 όσο και για το 1992. Περαιτέρω, το άρθρο 5 και των δύο κανονισμών περιέχει την ακόλουθη διάταξη:

«1. Απαγορεύεται να διατηρούνται στο σκάφος ή να εκφορτώνονται αλιεύματα από αποθέματα για τα οποία έχουν καθοριστεί ποσοστώσεις ή TAC εκτός εάν:

i) τα αλιεύματα πραγματοποιήθηκαν από σκάφη κράτους μέλους που διαθέτει ποσόστωση και η ποσόστωση αυτή δεν έχει εξαντληθεί (...)»

5. Η λειτουργία του συστήματος των TAC ρυθμίζεται επίσης με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες [5] (στο εξής: κανονισμός του 1987) [6]. Το άρθρο 1 του κανονισμού του 1987 ορίζει ότι:

«1. Για να εξασφαλιστεί η τήρηση κάθε ισχύουσας ρύθμισης σχετικά με τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και

2 — ΕΕ 1990, L 378, σ. 1.

3 — ΕΕ 1991, L 367, σ. 1.

4 — Ο τομέας αυτός περιλαμβάνει κατ' ουσίαν τα ύδατα του Βισκαϊκού κόλπου.

5 — ΕΕ 1987, L 207, σ. 1.

6 — Ο κανονισμός του 1987 τροποποιήθηκε εν συνεχεία με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3483/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988 (ΕΕ 1988, L 306, σ. 2), και έχει αντικατασταθεί σήμερα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2847/93 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής (ΕΕ 1993, L 261, σ. 1).

των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως οι δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

2. Εάν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική διώξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπευθύνου.»

6. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού του 1987, οι ιχθύες που αλιεύονται από σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος υπολογίζονται στην ποσόστωση του κράτους μέλους αυτού. Για τον σκοπό αυτό κάθε κράτος μέλος υποχρεούται, από το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, το πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μήνα, να καταγράφει το σύνολο των ιχθύων που εκφορτώθηκαν από τα σκάφη του και να κοινοποιεί στην Επιτροπή όλα τα υποκείμενα σε ΤΑC ή ποσοστώσεις αλιεύματα που εκφορτώθηκαν στους λιμένες του κατά τον προηγούμενο μήνα.

7. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού του 1987:

«Κάθε κράτος μέλος *καθορίζει* την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσόστωσης, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό, *θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που έχει χορηγηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Απαγορεύει* από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και *καθορίζει* την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται *χωρίς καθυστέρηση* στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη» (η υπογράμμιση δική μου).

Κατόπιν κοινοποιήσεως της προσωρινής απαγορεύσεως, η Επιτροπή υποχρεούται από το άρθρο 11, παράγραφος 3, βάσει των διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων, να καθορίσει την ημερομηνία κατά την οποία οι ποσοστώσεις του οικείου κράτους μέλους θεωρούνται ότι έχουν εξαντληθεί και να ενημερώσει σχετικώς το κράτος μέλος αυτό. Η Επιτροπή μπορεί επίσης να καθορίσει μια τέτοια ημερομηνία με δική της πρωτοβουλία. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος

3, τρίτο εδάφιο, η σημασία του καθορισμού αυτής της ημερομηνίας έγκειται στο ότι:

«Τα αλιευτικά κράτη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος, παύουν να αλιεύουν ένα είδος αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ποσόστωση την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι έχει εξαντληθεί η ποσόστωση που χορηγήθηκε στο κράτος αυτό για το είδος του εν λόγω αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων· αυτά τα σκάφη παύουν επίσης να κρατούν επί του σκάφους, να εκφορτώνουν, να μεταφορτώνουν ή να αναθέτουν σε άλλον την εκφόρτωση ή μεταφόρτωση αλιευμάτων αυτού του είδους εφόσον τα αλιεύματα αυτά αλιεύτηκαν μετά την ημερομηνία αυτή.»

8. Σύμφωνα με το άρθρο 11β του κανονισμού του 1987, όπως έχει τροποποιηθεί [7], αν ένα κράτος μέλος διαπιστώσει ότι ένα από τα αλιευτικά σκάφη του δεν συμμορφώνεται με τα μέτρα ελέγχου ή διατήρησης, μπορεί να επιβάλει στο εν λόγω σκάφος πρόσθετα μέτρα ελέγχου. Αυτά μπορεί να περιλαμβάνουν επιθεώρηση του σκάφους και παροχή αδείας για εκφόρτωση των σχετικών αλιευμάτων μόνον αν «το σκάφος φέρει έγγραφο επικυρωμένο από το κράτος μέλος νηολόγησης, το οποίο βεβαιώνει ότι το κράτος αυτό έχει επιθεωρήσει το σκάφος κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο μηνών».

7 — Το άρθρο 11β προστέθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του προπαρατεθέντος κανονισμού 3483/88.

II — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

A — *Τα πραγματικά περιστατικά*

i) 1991

9. Μολονότι η σχετική γαλλική ποσόστωση ήταν 3 000 τόνοι, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή και τα οποία δεν αμφισβητούνται από τη Γαλλική Δημοκρατία, τα αλιεύματα γαύρου που πραγματοποίησαν τα γαλλικά σκάφη στη ζώνη μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1991 και 28ης Φεβρουαρίου 1991 ανήλθαν σε 3 397,2 τόνους [8]. Ωστόσο, η Γαλλική Δημοκρατία δεν έλαβε κανένα προσωρινό μέτρο για να απαγορεύσει αυτή την αλιεία. Λαμβάνοντας γνώση της καταστάσεως μέσω πληροφοριακών στοιχείων που καθυστερημένα της διέθεσαν οι γαλλικές αρχές, η Επιτροπή αναγκάστηκε να ενεργήσει με δική της πρωτοβουλία. Εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1326/91 της Επιτροπής, της 21ης Μαΐου 1991, περί παύσεως της αλιείας γαύρου από πλοία με σημαία της Γαλλίας [9] (στο εξής: κανονισμός της Επιτροπής του 1991), ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 24 Μαΐου 1991. Το άρθρο 1 απαγόρευσε την αλιεία, τη μεταφόρτωση ή την εκφόρτωση γαύρου αλιευθέντος στα ύδατα «από πλοία με σημαία της Γαλλίας ή νηολογημένα στη Γαλλία».

8 — Η Επιτροπή στηρίζει το αριθμητικό αυτό στοιχείο στην ετήσια ανακεφαλαίωση των ανά μήνα στοιχείων εκφορτώσεως που της διέθεσαν οι γαλλικές αρχές (το πρώτο από τα οποία κοινοποιήθηκε μόλις στις 5 Μαΐου 1991).

9 — ΕΕ 1991, L 127, σ. 11.

10. Σύμφωνα με τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχον οι γαλλικές αρχές στην Επιτροπή, κατά το τέλος του Μαΐου 1991 είχαν ήδη εκφορτωθεί στη Γαλλία από γαλλικά σκάφη 6 020,6 τόνοι γαύρου. Αυτό αντιπροσωπεύει περισσότερο από το διπλάσιο της σχετικής ποσοστώσεως. Ωστόσο, εξακολούθησε η αλίευση γαύρου, αν και σε μικρότερες ποσότητες, παρά την απαγόρευση που επιβλήθηκε με τον κανονισμό της Επιτροπής του 1991, αυτό δε είχε ως αποτέλεσμα ότι, κατά τη λήξη του έτους, το συνολικό αλίευμα του έτους είχε ανέλθει σε 6 402 τόνους.

ii) 1992

11. Μια παρόμοια αλλά ακόμη πιο σοβαρή υπέρβαση των γαλλικών ποσοστώσεων έγινε στη ζώνη το 1992. Μολονότι η υπέρβαση της ποσοστώσεως είχε συντελεστεί μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου (δεδομένου ότι είχαν εκφορτωθεί 3 430,4 τόνοι), το μόνο μέτρο το οποίο έλαβαν οι γαλλικές αρχές ήταν να πληροφορήσουν την Επιτροπή, με ανακοίνωση της 2ας Απριλίου 1992, σε απάντηση αιτήσεως της Επιτροπής περί ενημερώσεως, της 17ης Μαρτίου 1992, ότι τα αλιεύματα γαύρου από γαλλικά πλοία στη ζώνη ανήλθαν σε 3 473 τόνους μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 29ης Μαρτίου 1992. Οι εν λόγω αρχές ούτε τότε έλαβαν μέτρα για να καθορίσουν την ημερομηνία της πιθανής εξαντλήσεως των ποσοστώσεων ή, κατά συνέπεια, να απαγορεύσουν προσωρινώς την αλιεία. Η Επιτροπή αναγκάστηκε εκ νέου να απαγορεύσει κάθε περαιτέρω αλιεία. Εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 942/92, περί παύσεως της αλιείας γαύρου από πλοία με σημαία της Γαλλίας [10] (στο εξής: κανονισμός της Επιτροπής του 1992), ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 16 Απριλίου 1992. Παρά ταύτα, η αλιεία εξακολούθησε και, μέχρι τα τέλη Ιουλίου, είχαν εκφορτωθεί 5 390 τόνοι γαύρου [11].

12. Εν συνεχεία, η Γαλλία κατόρθωσε (στις 3 Ιουλίου 1992) να επιτύχει τη μεταφορά από την Ισπανία 6 000 τόνων των ισπανικών ποσοστώσεων γαύρου εντός της ζώνης, αυξάνοντας έτσι την τελική της ποσόστωση σε 9 000 τόνους. Αυτό επέτρεψε στην Επιτροπή να ανακαλέσει, στις 5 Αυγούστου 1992, την προηγούμενη απαγόρευσή της [12]. Κατόπιν της τυπικής νόμιμης «επανενάρξεως» της αλιείας, τα αλιεύματα ανήλθαν σε 8 995,4 τόνους μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου. Ούτε και στην περίπτωση αυτή θεσπίστηκε από τις γαλλικές αρχές προσωρινή απαγόρευση περαιτέρω αλιείας. Η αλιεία εξακολούθησε αμείωτη και τα αλιεύματα γαύρου ανήλθαν συνολικά στους 12 781 τόνους μέχρι τα τέλη Νοεμβρίου και στους 14 013 τόνους μέχρι τα τέλη του έτους.

10 — ΕΕ 1992, L 101, σ. 42.

11 — Ο αριθμός των 5 390 τόνων βασίζεται στα μηνιαία στοιχεία που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή. Τα τελικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή εκ των υστέρων δεικνύουν ότι μέχρι τα τέλη Ιουλίου είχαν στην πραγματικότητα εκφορτωθεί περί τους 5 559,4 τόνους.

12 — Βλ. τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2265/92 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1992, περί καταργήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 942/92 σχετικά με την παύση της αλιείας γαύρου από πλοία με σημαία της Γαλλίας (ΕΕ 1992, L 220, σ. 5). Στην πραγματικότητα βεβαίως η αλιεία, αν και απαγορευμένη, ουδέποτε είχε παύσει.

Β — *Διαδικασία*

13. Στις 6 Ιουνίου 1993, η Επιτροπή κίνησε την προ της ασκήσεως της προσφυγής λόγω παραβάσεως, του άρθρου 169, διαδικασία απευθύνοντας έγγραφο οχλήσεως στη Γαλλική Κυβέρνηση. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι, μη λαμβάνοντας τα μέτρα που απαιτούνται προκειμένου να τηρηθούν κατά το 1991 και 1992 οι ποσοστώσεις της για αλιεύματα γαύρου εντός της ζώνης, η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τους σχετικούς κανονισμούς.

14. Στις 22 Ιουλίου 1993, η Γαλλική Κυβέρνηση, απαντώντας στο έγγραφο οχλήσεως, παραδέχθηκε ότι δεν είχε λάβει «ταχέως» εθνικά μέτρα απαγορεύσεως της σχετικής αλιείας, μολονότι οι ποσοστώσεις είχαν, ή σχεδόν είχαν, εξαντληθεί. Περιορίστηκε σε δύο παρατηρήσεις. Πρώτον, αναφέρθηκε στο γεγονός ότι κατά το 1992 διενεργούσε διαπραγματεύσεις — ευελπιστούσα σε επιτυχία — προκειμένου να επιτύχει μεταφορά ποσοστώσεων από την Ισπανία, πράγμα το οποίο θα ανέβαζε τη συνολική γαλλική ποσόστωση σε επίπεδο που θα κάλυπτε την πιθανή υπέρβαση της αρχικής ποσοστώσεως, όσον αφορά τη σημειωθείσα το 1991 υπέρβαση. Δεύτερον, η Γαλλική Κυβέρνηση αμφισβήτησε την αποτελεσματικότητα του συστήματος των ποσοστώσεων ως μέσου προστασίας του γαύρου. Κατά τη γνώμη της, θα ήταν πιο αποτελεσματικό ένα σύστημα το οποίο θα περιελάμβανε απαγόρευση της αλιείας εντός ορισμένων περιοχών και κατά ορισμένο χρόνο.

15. Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η απάντηση αυτή αποτελούσε όντως ομολογία ενοχής όσον αφορά τις παραβάσεις που είχε προβάλει με το έγγραφο οχλήσεως, απέστειλε αιτιολογημένη γνώμη στη Γαλλική Δημοκρατία στις 2 Μαΐου 1994, αλλά δεν έλαβε απάντηση. Η παρούσα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 28 Φεβρουαρίου 1995 και τα αιτήματα στηρίζονται σε πανομοιότυπους λόγους με εκείνους που είχαν διατυπωθεί στην αιτιολογημένη γνώμη.

16. Με την προσφυγή της η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο, αφενός, να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία:

— μη απαγορεύοντας προσωρινώς την από τα σκάφη της αλιεία ιχθύων από το απόθεμα γαύρου εντός της ζώνης CIEM VIII, ώστε να διασφαλίσει την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί κατά το 1991 και το 1992, και

— μη διώκοντας τους υπευθύνους για τις αλιευτικές δραστηριότητες και για τις συναφείς με την αλιεία δραστηριότητες επί του αυτού αποθέματος, που ασκήθηκαν μετά τις απογορεύσεις της αλιείας που επέβαλε η Επιτροπή το 1991 και 1992,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 και 11, παράγραφος 2, του κανονισμού του 1987, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 και τα παραρτήματα των κανονισμών του 1990 και του 1991, και, αφετέρου, να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

17. Η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε το από 28 Απριλίου 1995 υπόμνημα αντικρούσεως. Ενόψει της φύσεως της αντικρούσεως, η Επιτροπή δεν θεώρησε ότι ήταν απαραίτητο να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως. Σύμφωνα με το άρθρο 44α του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να μη διεξαχθεί προφορική διαδικασία.

III — Παρατηρήσεις των διαδίκων

Α — *Η Επιτροπή*

i) Παράλειψη λήψεως προσωρινών μέτρων

18. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού του 1987, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εμποδίζουν την εξάντληση των ποσοστώσεών τους λαμβάνοντας, πριν από την εξάντληση της ποσοστώσεως, τα προσωρινά μέτρα απαγορεύσεως της αλιείας που είναι αναγκαία προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι κατόπιν αυτού η ποσόστωση δεν θα εξαντληθεί. Από το ότι γίνεται αναφορά στην ημερομηνία κατά την οποία η ποσόστωση *«θεωρείται ότι έχει εξαντληθεί»* (η υπογράμμιση είναι της Επιτροπής) προκύπτει σαφώς ότι πρέπει να λαμβάνονται προληπτικά μέτρα όταν η ποσόστωση πλησιάζει να εξαντληθεί. Η εν λόγω υποχρέωση πρέπει να ερμηνεύεται αυστηρά, διότι κάθε άλλη ερμηνεία θα έθετε σε κίνδυνο την επίτευξη των νομοθετικών σκοπών, ήτοι τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με την υποχρέωση αυτή το να αναμένουν τα κράτη μέλη την εξάντληση των ποσοστώσεών τους προτού λάβουν οποιοδήποτε μέτρο. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία αυτή συνάδει απολύτως με τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου και παραθέτει τις αποφάσεις Επιτροπή κατά Γαλλίας [13], και Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών [14].

19. Όσον αφορά το 1991, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία θα έπρεπε να είχε ενεργήσει προσωρινώς τον Φεβρουάριο, το αργότερο, προκειμένου να απαγορεύσει τη σχετική αλιεία. Λόγω του ότι οι γαλλικές αρχές δεν προέβησαν σε καμία τέτοια ενέργεια, η Επιτροπή αναγκάστηκε να λάβει τα δικά της μέτρα. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα καθ' υπέρβαση αλιεύματα γαύρου από γαλλικά σκάφη το 1991 μπορεί να θεωρηθεί ότι οφείλονται ευθέως στην παράλειψη της Γαλλικής Δημοκρατίας να λάβει τα προσήκοντα προσωρινά μέτρα.

13 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, C-62/89, Συλλογή 1990, σ. I-925.

14 — Απόφαση της 8ης Ιουνίου 1993, C-52/91, Συλλογή 1993, σ. I-3069.

20. Όσον αφορά το 1992, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Γαλλική Δημοκρατία θα έπρεπε να είχε επίσης λάβει προσωρινά μέτρα πριν από το τέλος Φεβρουαρίου, προκειμένου να διασφαλίσει ότι δεν θα εξαντλείτο η αρχική της ποσόστωση. Ομοίως, αργότερα το ίδιο έτος, θα έπρεπε να είχαν ληφθεί μέτρα από τη Γαλλική Δημοκρατία ευθύς ως κατέστη σαφές ότι επιθανολογείτο υπέρβαση της αυξημένης ποσοστώσεως. Σύμφωνα με την Επιτροπή, το ενδεχόμενο να επιτευχθεί μεταφορά ποσοστώσεων από άλλο κράτος μέλος δεν δικαιολογεί τη μη τήρηση της βασικής υποχρεώσεως που συνίσταται στην εξασφάλιση της τηρήσεως της προϋπάρχουσας ποσοστώσεως.

ii) Παράλειψη λήψεως μέτρων κατά των εμπλεκομένων στην παράνομη αλιεία σκαφών

21. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 11, παράγραφος 3, του κανονισμού του 1987 και τα άρθρα 5 των κανονισμών του 1990 και του 1991, η Γαλλική Δημοκρατία ήταν υποχρεωμένη να ασκήσει ποινική δίωξη ή να επιβάλει διοικητικές κυρώσεις κατά των υπευθύνων της παραβάσεως της απαγορεύσεως αλιείας. Η παράλειψη λήψεως τέτοιων μέτρων είναι πιθανόν να επιβεβαίωσε, στη σκέψη αυτών που εξακολουθούσαν να αλιεύουν, την εσφαλμένη πεποίθηση ή εντύπωση ότι η απαγόρευση αλιείας, εφόσον είχε εξαντληθεί η ποσόστωση, δεν είχε στην πραγματικότητα εφαρμογή επ' αυτών. Περαιτέρω, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η παράλειψη κράτους μέλους να λάβει μέτρα κατά αλιευόντων παρανόμως, εφόσον τέτοιες παραβάσεις θα μπορούσαν να διαπιστωθούν από τις αρχές του, συνιστά παράλειψη εκπληρώσεως των υποχρεώσεων που αυτό υπέχει από το άρθρο 1 του κανονισμού του 1987 [15].

B — *Η Γαλλία*

22. Η Γαλλική Δημοκρατία, με το υπόμνημα αντικρούσεως, δεν αμφισβητεί ούτε τα όσα η Επιτροπή ζητεί με την προσφυγή της από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ούτε τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων αυτά στηρίζονται. Η Γαλλική Κυβέρνηση περιορίζεται σε δύο παρατηρήσεις.

23. Πρώτον, η Γαλλική Δημοκρατία, ναι μεν παραδέχεται ότι το 1991 η αλιεία απαγορεύθηκε αργότερα απ' ό,τι θα έπρεπε, πλην όμως αυτό το αποδίδει σε ελλείψεις του συστήματός της συλλογής στατιστικών πληροφοριών, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα ότι οι γαλλικές αρχές δεν μπόρεσαν να λάβουν γνώση της υπερβάσεως της ποσοστώσεως πριν από τις αρχές Μαΐου. Οι αρχές αυτές, μόλις έλαβαν γνώση, έστειλαν στις 22 Μαΐου 1991 τηλετυπήματα στις διάφορες αρμόδιες ναυτιλιακές αρχές και στην κεντρική επιτροπή θαλάσσιας αλιείας (comité central des pêches maritimes) γνωστοποιώντας τους την επικείμενη ενέργεια της Επιτροπής να απαγορεύσει την περαιτέρω αλιεία γαύρου και ζητώντας τους να κοινολογήσουν αυτό το πληροφοριακό στοιχείο [16].

15 — Η Επιτροπή παραθέτει την απόφαση της 11ης Ιουνίου 1994, C-64/88, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1991, σ. I-2727, σκέψη 24.

16 — Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή είχε ήδη εκδώσει (στις 21 Μαΐου) τον κανονισμό του 1991. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 2, ο κανονισμός αυτός άρχισε να ισχύει από τις 24 Μαΐου 1991.

24. Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα της Επιτροπής, η Γαλλική Δημοκρατία δέχεται ότι δεν έλαβε κανένα μέτρο προκειμένου να διωχθούν οι υπεύθυνοι αυτού το οποίο δέχεται ότι συνιστά παράνομη αλιεία γαύρου, υποστηρίζει όμως ότι αυτό οφειλόταν στη σοβαρότητα των κοινωνικοοικονομικών περιστάσεων που επικρατούσαν κατά τον χρόνο εκείνο στην αλιευτική βιομηχανία γαύρου [17]. Οι περιστάσεις αυτές (φόβος σοβαρών κοινωνικών αναταραχών, κατάληψη δημοσίων κτιρίων και αποκλεισμός λιμένων) ανάγκασαν τις γαλλικές αρχές να απόσχουν από κάθε επέμβαση. Περαιτέρω, η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η πολιτική αυτή διευκόλυνε τη μετέπειτα αποκατάσταση κλίματος αμοιβαίας εμπιστοσύνης και διαλόγου μεταξύ αυτής και των αλιέων γαύρου, όσον αφορά την ανάγκη ορθής διαχειρίσεως των αλιευτικών αποθεμάτων.

IV — Νομική ανάλυση και συμπέρασμα

25. Η Γαλλική Δημοκρατία δεν αρνείται ότι παρέλειψε να λάβει εγκαίρως προσωρινά μέτρα προκειμένου να απαγορεύσει τη σχετική αλιεία γαύρου τόσο κατά το 1991 όσο και κατά το 1992 όταν επέκειτο η εξάντληση της ποσοστώσεως. Το άρθρο 11, παράγραφος 2, επιβάλλει μια σαφή και μη διφορούμενη υποχρέωση στα κράτη μέλη. Η υποχρέωση αυτή έχει ως πρότυπο την πανομοιότυπη υποχρέωση που περιέχεται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών [18], το οποίο έχει ήδη ερμηνευθεί από το Δικαστήριο στο πλαίσιο προηγούμενης προσφυγής λόγω παραβάσεως που ασκήθηκε από την Επιτροπή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας [19]. Με την απόφασή του στην υπόθεση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι «(...) τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν εγκαίρως όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία για την πρόληψη υπερβάσεων των ποσοστώσεων, ώστε να εξασφαλίζεται η τήρηση των ποσοστώσεων που έχουν χορηγηθεί στα κράτη μέλη προς τον σκοπό της διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων» [20]. Η συνέπεια της υποχρεώσεως αυτής συνίστατο στο ότι το οικείο κράτος μέλος όφειλε «(...) να επιβάλει, με τη θέσπιση μέτρων δεσμευτικού χαρακτήρα, προσωρινή απαγόρευση κάθε αλιευτικής δραστηριότητας, *προτού ακόμη εξαντληθούν οι ποσοστώσεις*» [21] (η υπογράμμιση δική μου). Η συλλογιστική που στηρίζει την ερμηνεία αυτή διατυπώθηκε σαφώς με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs, ο οποίος, έχοντας επισημάνει τον καθοριστικό ρόλο που έχουν οι προσωρινές απαγορεύσεις για τη διασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων, υποστήριξε ότι:

«Μια ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 2, που θα επέτρεπε στα κράτη μέλη να αναμένουν την εξάντληση των ποσοστώσεων για να ενεργήσουν ή να λάβουν μέτρα μη δεσμευτικού χαρακτήρα δεν θα συμβιβαζόταν με τον δεσμευτικό χαρακτήρα των ποσοστώσεων. Επίσης, θα αντιστρατευόταν τον πραγματικό σκοπό των ποσοστώσεων, που είναι η διατήρηση σπανίων αλιευτικών πόρων» [22].

17 — Η Γαλλική Κυβέρνηση σαφώς περιορίζει το χρονικό όριο του ισχυρισμού αυτού στο αλιευτικό έτος 1992.

18 — ΕΕ 1982, L 220, σ. 1.

19 — Υπόθεση C-62/89, προαναφερθείσα στην υποσημείωση 13 ανωτέρω.

20 — Όπ.π., σκέψη 17 της αποφάσεως.

21 — Όπ.π., σκέψη 18 της αποφάσεως.

22 — Όπ.π., σημείο 20 των προτάσεων.

26. Όσον αφορά το 1991, η Γαλλική Κυβέρνηση αποδίδει την παράλειψή της να λάβει τα προσήκοντα προσωρινά μέτρα στις ελλείψεις του συστήματός της συλλογής πληροφοριακών στοιχείων. Παρόμοιος ισχυρισμός, στηριζόμενος στις πρακτικές δυσχέρειες προβλέψεως της επικειμένης εξαντλήσεως των ποσοστώσεων, είχε προβληθεί στην προπαρατεθείσα υπόθεση, αλλά απορρίφθηκε ρητώς από το Δικαστήριο, το οποίο έκρινε ότι κατά πάγια νομολογία «(...) τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογήσουν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου» [23].

27. Περαιτέρω, στην παρούσα περίπτωση η παράβαση δεν αντιμετωπίστηκε ικανοποιητικώς, ακόμη και όταν η γνώση της υπερβάσεως της ποσοστώσεως κατέστη βεβαία. Η μόνη αντίδραση της Γαλλικής Κυβερνήσεως ήταν να αποστείλει ένα τηλετύπημα στις ναυτιλιακές αρχές, με το οποίο τους ζήτησε να δημοσιοποιήσουν το μέτρο το οποίο επρόκειτο να λάβει η Επιτροπή ως άμεσο αποτέλεσμα της παραλείψεως της Γαλλικής Δημοκρατίας να εξασφαλίσει την τήρηση από τα αλιευτικά σκάφη της της χορηγηθείσας στη Γαλλία ποσοστώσεως. Ενόψει τόσο του μη διφορούμενου χαρακτήρα όσο και της σημασίας της υποχρεώσεως διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων που επιβάλλει στα κράτη μέλη το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού του 1987, μια τέτοια αντίδραση πρέπει να θεωρηθεί εντελώς απρόσφορη.

28. Το 1992 η συμπεριφορά των γαλλικών αρχών σε σχέση με την εξάντληση της ποσοστώσεως φαίνεται ότι συνίστατο στην επανάπαυση στη μελλοντική μεταφορά μέρους της ισπανικής ποσοστώσεως. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να στηρίζονται στο απλό ενδεχόμενο μεταγενέστερων ανταλλαγών ποσοστώσεων προκειμένου να απαλλαγούν των υποχρεώσεων που υπέχουν από την κοινοτική νομοθεσία περί αλιείας:

«Πράγματι, οι εν λόγω διαπραγματεύσεις, το αποτέλεσμα των οποίων είναι αβέβαιο, δεν δικαιολογούν τη συνέχιση της αλιείας μετά την εξάντληση της ποσοστώσεως, δεδομένου ότι, σε περίπτωση αποτυχίας της προσπάθειας για αύξηση της ποσοστώσεως μέσω ανταλλαγής ή εξασφαλίσεως ανεπαρκών ποσοστώσεων για την κάλυψη των ήδη πραγματοποιηθεισών αλιεύσεων, κάθε καθυστέρηση της προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας ενέχει τον κίνδυνο ακόμη μεγαλύτερης υπερβάσεως της ποσοστώσεως. Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε συμφωνία ανταλλαγής ποσοστώσεων με άλλο κράτος μέλος αποσκοπούσα στην αύξηση μιας ποσοστώσεως πρέπει να συνάπτεται είτε προ της εξαντλήσεως της αρχικής ποσοστώσεως είτε μετά την προσωρινή απαγόρευση της αλιείας» [24].

Στην προκειμένη περίπτωση δεν επληρούτο καμία από τις προϋποθέσεις αυτές. Επιπλέον, ακόμη και μετά την πραγματοποίηση της μεταφοράς ποσοστώσεως, οι γαλλικές αρχές παρέλειψαν να εμποδίσουν την παράνομη υπέρβαση της ποσοστώσεως από γαλλικά αλιευτικά σκάφη.

23 — Όπ.π., σκέψη 23 της αποφάσεως.

24 — Υπόθεση C-62/89, προαναφερθείσα στην υποσημείωση 13 ανωτέρω, σκέψη 20 της αποφάσεως.

29. Επομένως, φρονώ ότι πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής που αφορά την παράλειψη της Γαλλικής Δημοκρατίας να λάβει προσωρινά μέτρα προκειμένου να απαγορεύσει τη σχετική αλιεία γαύρου και να διασφαλίσει έτσι την τήρηση των χορηγηθεισών σε αυτήν το 1991 και 1992 ποσοστώσεων.

30. Η Επιτροπή υποβάλλει και ένα άλλο αίτημα που αφορά την παράλειψη των γαλλικών αρχών να ασκήσουν ποινική δίωξη ή να επιβάλουν διοικητικές κυρώσεις στα αλιευτικά σκάφη τους που ήσαν υπεύθυνα για τη συνέχιση της αλιείας παρά την εξάντληση των ποσοστώσεων της Γαλλικής Δημοκρατίας το 1991 και 1992, καθώς και σε εκείνους που ήσαν υπεύθυνοι για δραστηριότητες συναφείς με την αλιεία αυτή. Η Επιτροπή ορθώς επισημαίνει ότι μια τέτοια παράλειψη συνιστά σαφή παράβαση του άρθρου 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 11, παράγραφος 3, του κανονισμού του 1987 και των άρθρων 5 των κανονισμών του 1990 και του 1991. Οι «συναφείς δραστηριότητες», τις οποίες αναφέρει η Επιτροπή, περιλαμβάνουν τις λοιπές παρακολουθηματικού χαρακτήρα πράξεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 11, παράγραφος 3. Κατά τη γνώμη μου, η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ορθώς ότι η παράλειψη επιβολής κυρώσεων κατά των παραβάσεων αυτών έθεσε σε κίνδυνο τη λειτουργία του συστήματος των ποσοστώσεων. Όσον αφορά το 1991, ουδείς λόγος προβλήθηκε από τη Γαλλική Δημοκρατία, προκειμένου να δικαιολογήσει την παράλειψή της. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής που αφορά την παράλειψη των γαλλικών αρχών να λάβουν μέτρα κατά το έτος αυτό.

31. Όσον αφορά το 1992, η Γαλλική Κυβέρνηση αναφέρεται (επισυνάπτοντας αποκόμματα εφημερίδων στο υπόμνημα αντικρούσεως) σε κοινωνικοοικονομικές περιστάσεις, χαρακτηριζόμενες από ένταση, στην οικεία βιομηχανία και στο ότι ήταν πιθανόν να επακολουθήσουν κοινωνικές αναταραχές και εγκληματικές πράξεις εάν είχε επιχειρήσει να διώξει τα σκάφη που προέβαιναν σε παράνομη αλιεία, ως λόγο για το ότι ουδέν μέτρο έλαβε προκειμένου να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη σχετική κοινοτική νομοθεσία. Φρονώ ότι μια τέτοια άποψη, όσον αφορά την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας από ένα κράτος μέλος, είναι προδήλως απαράδεκτη. Το άρθρο 189, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ορίζει ότι ο κανονισμός έχει γενική ισχύ και είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Το άρθρο 5 της Συνθήκης επιβάλλει στα κράτη μέλη, ως αυστηρό καθήκον συνεργασίας, την υποχρέωση να λαμβάνουν όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία για την πραγματοποίηση των σκοπών της Συνθήκης.

32. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, οσάκις τα κράτη μέλη επιφορτίζονται ειδικώς με την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου, υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό που διαθέτουν, περιλαμβανομένων, εν ανάγκη, των αστυνομικών δυνάμεών τους, προκειμένου να διασφαλίζουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού του 1987 δεν καταλείπει καμία αμφιβολία όσον αφορά την υποχρέωση αυτή, ενώ αφήνει στα κράτη μέλη την επιλογή μεταξύ των κατάλληλων και αποτελεσματικών μέτρων ποινικού ή διοικητικού χαρακτήρα. Το περιεχόμενο της υποχρεώσεως αυτής μπορεί να μετριαστεί σε εντελώς εξαι-

ρετικές περιστάσεις, όπου, λόγω ενός ειδικού γεγονότος που ισοδυναμεί με ανωτέρα βία, ένα κράτος μέλος αδυνατεί να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του [25]. Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, φρονώ ότι, ακόμη και αν η Γαλλική Κυβέρνηση είχε ρητώς επιδιώξει να επικαλεστεί το επικρατούν κοινωνικοοικονομικό κλίμα ως απόδειξη του είδους των «ανυπερβλήτων δυσκολιών» οι οποίες θα μπορούσαν να συνιστούν ανωτέρα βία, θα είχα σοβαρές αμφιβολίες όχι μόνον ως προς την αποδεικτική δύναμη των αποκομμάτων εφημερίδων που προσκομίστηκαν προς στήριξη μιας τέτοιας αντικρούσεως, αλλά, ακόμη ριζικότερα, ως προς το αν οι εν λόγω κοινωνικοοικονομικές περιστάσεις θα μπορούσαν ποτέ να δικαιολογήσουν την παράλειψη κράτους μέλους να λάβει μέτρα κατά των ιδίων του των πολιτών που παραβίασαν το κοινοτικό δίκαιο [26]. Ωστόσο, δεν προβλήθηκαν τέτοια επιχειρήματα αντικρούσεως στην παρούσα περίπτωση. Επομένως, καταλήγω ότι, ενόψει της αναμφισβήτητης παραλείψεως της Γαλλικής Δημοκρατίας να εκπληρώσει το 1992 τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, πρέπει να γίνει δεκτό και το σχετικό με την παράλειψη αυτή αίτημα της Επιτροπής.

Συμπέρασμα

33. Επομένως, έχω τη γνώμη ότι το Δικαστήριο πρέπει:

1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία

— μη επιβάλλοντας προσωρινή απαγόρευση της από τα σκάφη της αλιείας αποθεμάτων γαύρου στα ύδατα της διαιρέσεως CIEM VIII, έτσι ώστε να διασφαλίσει την τήρηση των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί για το 1991 και το 1992, και

— παραλείποντας κατά τα έτη 1991 και 1992 να λάβει αποτελεσματικά ποινικά ή διοικητικά μέτρα κατά των υπευθύνων για αλιεία και συναφείς

25 — Βλ., π.χ., απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985, 101/84, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1985, σ. 2629), όπου το Δικαστήριο δέχθηκε ότι μια βομβιστική επίθεση κατά ενός κέντρου επεξεργασίας δεδομένων μπορούσε να συνιστά ανωτέρα βία (τουλάχιστον για ορισμένη αλλ' όχι παρατεταμένη χρονική περίοδο) σε σχέση με την παράλειψη της Ιταλίας να καταρτίσει κάποιες στατιστικές καταστάσεις, όπως αυτό επιβαλλόταν από την κοινοτική νομοθεσία.

26 — Προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψη 16.

δραστηριότητες, όσον αφορά το απόθεμα αυτό, μετά την επιβληθείσα από την Επιτροπή απαγόρευση αλιείας κατά τα έτη αυτά,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 και τα παραρτήματα του κανονισμού (ΕΟΚ) 3926/90 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1990, και του κανονισμού (ΕΟΚ) 3882/91 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1991·

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.